

Prolivircsaft a karmelitában

2026 május 19. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

HETI AGYRÉMEK – A végkielégítés, ha tetszik, ha nem, törvény által szabályozott magántulajdon.

Egy áradós ismer?sömmel beszélgettem a minap. Békésen, mint holmi sörözget? csehek egykoron, egy azóta már „olaszosra” változtatott kerthelyiségben. Érveltünk, ki-ki meggy?z?dése szerint. Amint azt egy semleges hallgató

később megjegyezte, ilyen kulturáltan anyázó kettőst nem hallott még a tárgykörben. Nagy szó ez, mert nehezen csillapodnak az indulatok, sőt mintha még korbácsolódnának is felfelé.

Nehezen lesz ebből konszenzuálisan közös haza. Holott az idő megállt, ezentúl így és itt fogunk élni, míg meg nem halunk. Ki így, ki úgy. Van aki befelé fordulva, lesznek akik elfordulva (állítólag már most vagy egymilliónyian), és nyilván akadnak majd olyanok is, akik kis közösségeket építgetnek, akár a korai keresztények. Vagy az egykori polgári körösök, a polgári Magyarország gondolatának jegyében. Nem feltétlenül folyamatosan politizálva. Az alap persze az, mint egy gyönyörű stadionban. Hogy egy vérből való vagyunk. És majd palántákat és könyveket cserélgetünk, remek ételeket főzünk a kis mikroklímánkban és még moziba is megyünk, hogy a hajdani Illés zenekart is beidézzem egy pillanatra, amikor elképzelem, hogy milyen lesz életünk.

Tartjuk egymásban a lelket, vagy mi. Vagy éppen meccseket nézünk közösen, hiszen nyakunkon a világbajnokság.

Nélkülünk (Nélküled) megint, de majd találunk valakit magunknak. Zöld-foki-szigetek, Haiti, ilyenek. Utóbbi keretében egyelőre ráadásul benne van egy fradista is, jelesül Joseph, azaz Józsi, ha majd honosítjuk, mint Zachariassent és Gómezt. Jut eszembe, zűrös egy tavasz ez, elszőr aszály, aztán meg özönvíz, és még a Fradi is elbukta a bajnokságot. Nyilván ott is felmerül majd a felelősség kérdése. Persze, tetszettek volna az öt hazai zakó egyikén egyetlen pontocskát összehozni, vagy nem a tél közepén pénzzé tenni Varga Barnabást és Tóth Alexet. Néha kevésen múlnak a dolgok.

Na, szóval, érvelgetünk a túlpartos emberrel a fák alatt, egymás meggyőzésének leghalványabb reménye nélkül egyben és ugyanakkor anélkül, hogy sértegetnénk egymást. Ez is valami. Magam a holtig való tanulás kitartó híveként, még tanulok is tőle. Mert miután végigvettük a Fidesz választási vereségének evidenciáit, a kedves fiataloktól a NER valódi nyertesein, a jó módú felső középosztályon át a különféle beavatkozásokig, rátért az egyéni személyes problémáira. Amelyeket én már, nyilván érintettség híján, el is felejtettem. Hogy megszűntették a magánnyugdíjpénztárakat és a kátát. És hogy mivel? Nőtlen és nincsen családja, akkor? már nem is ember, nem jártak neki kedvezmények.

Istenem – gondoltam ekkor –, mennyi személyes sérelem. Milliányi. Csalódott egykori fideszesek tömege. Mondjuk nekem vannak gyerekeim, unokáim, mégis mindenből mindig kimaradtunk, a pályázatoktól az adókedvezményekig, mégsem jutott eszembe ezért revansot venni. Mert akadnak egyéb szempontok is. Talán magasabbak is. Aztán rátértünk a választások óta eltelt időszakra is. Szekrények, csontvázak.

Na, ezen a ponton belefutottam a jóba, mint a jelenlegi miniszterelnök Havasi Bertalanba. Utóbbi viszont – itt jegyzem meg szelíden – nem tökölt. Mert a végkielégítés, ha tetszik, ha nem, törvény által szabályozott magántulajdon.

Legfeljebb van, aki a kárpátjai gyerekeknek küldi, és akad, aki vesz belőle magának még egy Porsché-t. Ahelyett, hogy a viselkedésével (is) hozott volna magával még egy embert. Jelleme válogatja. A lenyúlásával fenyegető viszont valódi bolsevik tempó.

A békés sörözgetés ezen szakaszában zsebcselhez (Hidegkúti, Hrabal) folyamodtam, és egy rövid időre rátértem a neobolsevizmusra.

Mert a karmelitás tárlatvezetés prolivircsaft volt a javából, irigységre, indulatokra, ösztönökre apellálva. És sajnos nem látom, hogy visszaüött volna.

Hogy a célközönségnél ha már az nem is esett le, hogy az épületet, a festményeket, a szobrokat [Orbán Viktor](#) nem vitette el a GLS-szel, mert azok a magyar nép tulajdonát képezik teraszostul, és hogy az „étterem” konkrétan egy menza, ahol a magyar miniszterelnök habitusát ismerve nyilván nem valami fancy menüt szolgáltak fel nap mint nap, legalább a vaságyon elgondolkodhattak volna egy percre. Tehát hogy a bútordarab egyszemélyes, puritán, hogy ne menjünk messzire, kolostorba illő, nem volt mellette semmilyen por, viszont Magyarország miniszterelnöke,

aki sajnálatos módon nem egy tyúkólban fogadta a vendégeit,

valószínűleg led?lt rá néha, miután Putyinnal (jaj, de rémes) vagy Trumppal (mily borzasztó) társalgott telefonon. Majd hazament. A családjához.

De egyébként tényleg súlyos, és szimbolikus dolgok ezek. Van, aki egy terasról szemlél?dik. Fény. És van, aki a föld alatt szeret beszél?lni a Parlamentbe. Sötétség. És vasággal együtt is súlytalan.

Hegy Zoltán - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
